

คำวินิจฉัยของ นายสุธี สุทธิสมบูรณ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕ - ๕๐/๒๕๔๕

วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕

เรื่อง ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำโต้แย้งของจำเลย ในคดีแพ่งรวมสองคำร้อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำโต้แย้งของจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๖/๒๕๔๕ ระหว่าง บริษัท บริหารสินทรัพย์พาลาก จำกัด โจทก์ นางทัศนีย์ ศิริชัย จำเลย และคำโต้แย้งของจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๗/๒๕๔๕ ระหว่าง บริษัท บริหารสินทรัพย์พาลาก จำกัด โจทก์ นายดลชนะ ศิริชัย จำเลย โดยจำเลยทั้งสองคดีขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง

คำร้องที่หนึ่ง บริษัท บริหารสินทรัพย์พาลาก จำกัด เป็นโจทก์ฟ้อง นางทัศนีย์ ศิริชัย เป็นจำเลยในคดีแพ่งต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขอให้จำเลยชำระเงินให้แก่โจทก์ จำนวน ๒,๒๒๕,๓๔๒.๗๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน จำนวน ๑,๘๘๘,๘๔๕.๔๗ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คดีนี้สืบเนื่องจากจำเลยเป็นลูกค้าของธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) ตามสัญญากู้เงิน เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ เป็นเงินจำนวน ๑,๕๑๒,๕๓๘.๘๒ บาท หลังจากจำเลยกู้เงินไปจากธนาคารแล้ว จำเลยได้ผ่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารเพียงบางส่วน ต่อมาจำเลยมิได้ชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารอีกเลย ในบัญชีเงินกู้ของจำเลย คำนวณถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จำเลยมีหนี้ค้างชำระคิดเป็นเงินต้นจำนวน ๑,๘๘๘,๘๔๕.๔๗ บาท และดอกเบี้ย จำนวน ๒๖๐,๒๖๑.๘๑ บาท เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๓

โจทก์ได้เข้ารับโอนสินทรัพย์อันเป็นสิทธิเรียกร้องจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) รวมทั้งสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยในคดีนี้ด้วยตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ หลังจากที่โจทก์ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากธนาคารแล้ว โจทก์ได้ติดตามทวงถามให้จำเลยชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยที่ค้างชำระหลายครั้ง แต่จำเลยเพิกเฉยโจทก์จึงฟ้องศาลให้จำเลยชำระเงินให้โจทก์ดังกล่าวข้างต้น

จำเลยให้การต่อสู้หลายประการ รวมทั้งโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ เนื่องจากหนี้ของจำเลยเป็นหนี้ดี้อยู่คุณภาพไม่สามารถโอนเข้าบริหารสินทรัพย์ไทย จึงเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลตามกฎหมายและขัดต่อสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลได้รับไม่เท่าเทียมกันในกฎหมาย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ เนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจในปี ๒๕๔๐ จำเลยจึงไม่ตกเป็นผู้ผิดนัดและหลุดพ้นจากการชำระหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การฟ้องและบังคับคดีในระหว่างวิกฤติ จึงเป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

คำร้องที่สอง บริษัท บริหารสินทรัพย์พาลาก จำกัด เป็นโจทก์ฟ้อง นายชลธนะ ศิริชัย เป็นจำเลยในคดีแพ่งต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขอให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ จำนวน ๕๖๖,๑๕๘.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ของต้นเงิน จำนวน ๘๑๔,๕๘๕.๔๖ บาท นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คดีนี้สืบเนื่องจากจำเลยทำสัญญากู้เงินจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ เป็นเงิน จำนวน ๘๒๐,๕๘๗.๕๕ บาท หลังจากจำเลยกู้เงินจากธนาคารแล้ว จำเลยได้ผ่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารเพียงบางส่วน ต่อมาจำเลยมิได้ชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารอีกเลย จำนวนถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จำเลยมีหนี้ค้างชำระเป็นเงินต้น จำนวน ๘๑๔,๕๘๕.๔๖ บาท ดอกเบี้ย จำนวน ๑๒๑,๔๔๐.๗๘ บาท เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๓ โจทก์ได้เข้ารับโอนสินทรัพย์อันเป็นสิทธิเรียกร้องจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) ตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ รวมทั้งสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยในคดีนี้ด้วย

จำเลยให้การต่อสู้หลายประการ รวมทั้งโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมาย ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยมีประเด็นและเหตุผลเช่นเดียวกับคำร้องที่หนึ่ง

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๗ ให้รับคำร้องทั้งสองคำร้องไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ และเนื่องจากข้อโต้แย้งบทบัญญัติของกฎหมายชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ พร้อมเหตุผลข้อโต้แย้งของทั้งสองคำร้องไม่แตกต่างกัน ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีมติให้รวมพิจารณาวินิจฉัยคำร้องทั้งสองคำร้องเข้าด้วยกัน

ประเด็นที่ผู้โต้แย้งทั้งสองคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย รวม ๒ ประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ โดยที่ผู้ร้องมีเหตุผลโต้แย้งบทบัญญัติของกฎหมาย ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เฉพาะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ เท่านั้น จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแต่เพียงว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

ประเด็นที่สอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ เมื่อพิจารณาเหตุผลที่จำเลยโต้แย้งบทบัญญัติของกฎหมาย ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแล้ว มีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเฉพาะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๔ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา ๒๗ “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง”

มาตรา ๒๘ “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้”

มาตรา ๒๙ “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหมายหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

มาตรา ๓๐ “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

มาตรา ๔๘ “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๓๐ “ให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่มีกองทุนฟื้นฟู หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจแห่งใดแห่งหนึ่งหรือรวมกันเป็นผู้ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว โอนสินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ ทั้งหมดให้แก่ บสท. ภายในเวลาที่ บสท. กำหนด

สินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ต้องโอนมาตามวรรคหนึ่ง ได้แก่สินทรัพย์ดังต่อไปนี้

- (๑) สินทรัพย์จัดชั้นสูญ
- (๒) สินทรัพย์จัดชั้นสงสัยจะสูญ
- (๓) สินทรัพย์จัดชั้นสงสัย
- (๔) สินทรัพย์จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน

สินทรัพย์ด้อยคุณภาพตาม (๑) และ (๒) คณะกรรมการบริหารโดยความเห็นชอบของ คณะกรรมการ จะกำหนดให้โอนมาแต่เฉพาะสินทรัพย์ที่มีเจ้าหนี้เกินหนึ่งรายก็ได้ แต่สถาบันการเงิน หรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้หรือผู้รับโอนหนี้จากสถาบันการเงิน แล้วแต่กรณี ต้องรายงานการดำเนินการเกี่ยวกับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่เหลือให้ บสท. ทราบตามเวลาที่ บสท. กำหนด และ บสท. จะสั่งให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ดังกล่าวโอนสินทรัพย์นั้น ทั้งหมดหรือบางรายให้แก่ บสท. เมื่อใดก็ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรจะกำหนดให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ ตามวรรคหนึ่งโอนสินทรัพย์ตาม (๓) และ (๔) เฉพาะบางส่วน และโอนสินทรัพย์จัดชั้นกล่าวถึง เป็นพิเศษเฉพาะรายให้แก่ บสท. ก็ได้

สินทรัพย์ด้อยคุณภาพตาม (๑) ที่โอนมา หากเป็นสินทรัพย์จัดชั้นสูญที่ตัดออกจากบัญชีแล้ว หรือที่ไม่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกัน ให้ถือว่าไม่มีมูลค่า และให้ บสท. ตรวจสอบการดำเนินการ ของสถาบันการเงินที่โอนสินทรัพย์เช่นว่านั้นว่าได้ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือ ข้อบังคับของสถาบันการเงินนั้นหรือของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือไม่ เพื่อรายงานให้ธนาคาร แห่งประเทศไทยดำเนินคดีต่อผู้รับผิดชอบต่อไป

สินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ต้องโอนตามวรรคหนึ่ง ให้รวมถึงสินทรัพย์ที่มีการฟ้องคดีอยู่ในศาล โดยศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาคืบ โดยให้ศาลสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ บสท. จะยื่นคำร้องขอเป็นอย่างอื่น แต่ไม่รวมถึงสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ชั่วคราว หรือเด็ดขาดหรือให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว

สินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลล้มละลายสั่งฟื้นฟูกิจการแต่ยังไม่ได้ให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการนั้น ถ้าลูกหนี้และผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการร่วมกันร้องขอโดยมีเหตุอันสมควร ศาลจะสั่งให้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการต่อไปโดยไม่สั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความก็ได้ แต่ต้องยื่นคำร้องขอเสียภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

คดีที่ศาลสั่งจำหน่ายออกจากสารบบความตามวรรคหก ถ้าอายุความฟ้องร้องยังเหลืออยู่ไม่ถึงห้าปีนับแต่วันจำหน่ายคดี ให้ขยายอายุความออกไปเป็นห้าปีนับแต่วันที่ศาลสั่งจำหน่ายคดี”

มาตรา ๓๑ “บสท. จะรับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์อื่น นอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ก็ได้ แต่ต้องเป็นสินทรัพย์ที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) ที่มีอยู่ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ เฉพาะที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้

(๒) เป็นสินทรัพย์ที่มีลูกหนี้เป็นนิติบุคคลและมีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ตั้งแต่สองรายขึ้นไป ไม่ว่าจะมิบุคคลธรรมดาเป็นลูกหนี้ในฐานะผู้ค้าประกันด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๓) มูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามบัญชีของทุกสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์รวมกันสำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป และ

(๔) สินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นยังมิได้มีความตกลงเป็นหนังสือปรับโครงสร้างหนี้ใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมีได้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลมีคำสั่งให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้วก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

ในการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดให้รับโอนเฉพาะสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) และ (๔) ซึ่งเปลี่ยนไปเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) ในวันหรือก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับก็ได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๔) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๑ “ในประมวลกฎหมายนี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(๒) “คดี” หมายความว่า กระบวนพิจารณานับตั้งแต่เสนอคำฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้รับรองคุ้มครอง บังคับตาม หรือเพื่อการใช้ซึ่งสิทธิหรือหน้าที่

(๓) “คำฟ้อง” หมายความว่า กระบวนพิจารณาใด ๆ ที่โจทก์ได้เสนอข้อหาต่อศาลไม่ว่าจะได้เสนอด้วยวาจาหรือทำเป็นหนังสือ ไม่ว่าจะได้เสนอต่อศาลชั้นต้นหรือชั้นอุทธรณ์หรือฎีกาไม่ว่าจะได้เสนอในขณะที่เริ่มคดีโดยคำฟ้องหรือคำร้องขอ หรือเสนอในภายหลังโดยคำฟ้องเพิ่มเติม หรือแก้ไข หรือฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดีไม่ว่าด้วยสมัครใจ หรือถูกบังคับ หรือโดยมีคำขอให้พิจารณาใหม่

(๔) “กระบวนพิจารณา” หมายความว่า การกระทำใด ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายนี้ อันเกี่ยวข้องกับคดี ซึ่งได้กระทำไปโดยคู่ความในคดีนั้นหรือโดยศาล หรือตามคำสั่งของศาลไม่ว่าการนั้นจะเป็นโดยคู่ความฝ่ายใดทำต่อศาลหรือต่อคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง หรือศาลทำต่อคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทุกฝ่าย และรวมถึงการส่งคำคู่ความและเอกสารอื่น ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายนี้

มาตรา ๕๕ “เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่งหรือบุคคลใดจะต้องใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายนี้”

มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ บัญญัติไว้ในหมวด ๕ ว่าด้วยการบังคับคดี ภายหลังศาลมีคำพิพากษาแล้ว

พิจารณาแล้ว เห็นว่า

ประเด็นที่หนึ่ง ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๖/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๓ วินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ จึงเหลือประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ (๑) พระราชกำหนดบรรษัท

บริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ และ (๒) พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

กรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ พิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๓๐ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฯ แล้ว ไม่มีประเด็นที่กระทบต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ แต่ประการใด เนื่องจากมาตรา ๓๐ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฯ เป็นหลักเกณฑ์และขั้นตอนการโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้แก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์แห่งชาติขึ้นมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐ เพื่อแก้ไขปัญหาการค้างชำระของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและรัฐวิสาหกิจให้เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ด้วยการรับโอนสินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมาจากสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพื่อนำมาบริหารจัดการตามวิธีการที่กำหนดไว้ จึงเป็นกรณีที่ดำเนินการตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะเพื่อสร้างเสถียรภาพให้แก่เศรษฐกิจและระบบสถาบันการเงินโดยรวม ซึ่งหลักเกณฑ์การโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฯ ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดไว้เท่าที่จำเป็นและใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงและใช้บังคับกับสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่มีหน่วยงานของรัฐถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบอย่างเสมอภาคกัน รวมทั้งมิได้จำกัดขอบเขตแห่งสิทธิหรือจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลแต่อย่างใด ซึ่งกรณีหนึ่งของจำเลยเป็นหนี้ด้วยคุณภาพที่ไม่สามารถโอนเข้าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติไว้ และบทบัญญัติมาตรา ๓๐ ไม่มีข้อความที่จำกัดสิทธิในการสืบมรดกของบุคคล ด้วยเหตุนี้พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ จึงไม่มีประเด็นที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘

กรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฯ ให้อำนาจบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยรับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินหรือ

บริษัทบริหารสินทรัพย์อื่นนอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้รัฐมีต้นทุนดำเนินการน้อยที่สุดและเกิดประโยชน์ต่อสาธารณะมากที่สุด หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ฯ จึงเป็นบทบัญญัติเท่าที่จำเป็นไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้ รวมทั้งไม่มีข้อความที่จำกัดขอบเขตแห่งสิทธิหรือจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน และไม่มีข้อความที่จำกัดสิทธิของบุคคลในการสืบมรดก ดังนั้น มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ฯ จึงไม่มีประเด็นที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘

ประเด็นที่สอง ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๔) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๓๘-๓๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๓ วินิจฉัยว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ เป็นบททั่วไป ไม่มีข้อความใดที่รับรองสิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ จึงไม่อาจโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ ได้ และศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ วินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ รวมทั้งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๓๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๔ วินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในหมวดว่าด้วยการบังคับคดี หลังจากศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว ข้อโต้แย้งของจำเลยเป็นการโต้แย้งบทบัญญัติของกฎหมายในชั้นบังคับคดีภายหลังศาลพิพากษาให้จำเลยแพ้คดีซึ่งขณะโต้แย้งยังไม่อาจทราบได้ว่าจำเลยแพ้คดีหรือไม่ จึงไม่ต้องวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ จึงเหลือประเด็นต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ (๑) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ และ (๒) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๓) เป็นบทบัญญัติที่กำหนดความหมายคำว่า “คดี” “คำฟ้อง” และ “กระบวนการพิจารณา” เป็นการกำหนดบทนิยามในกฎหมายเพื่อความชัดเจนและเป็นแนวปฏิบัติในการใช้บังคับกฎหมาย ไม่เกี่ยวกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญคุ้มครอง หรือมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ทั้งเป็นการรับรองให้บุคคลเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกัน รวมทั้งมิได้จำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน จึงไม่มีประเด็นที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘

กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ เป็นบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการให้สิทธิบุคคลสามารถเสนอคดีต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงไม่มีข้อความที่เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล หรือมีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้หรือจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินแต่ประการใด ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๓) และมาตรา ๕๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘

นายสุธี สุทธิสมบูรณ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ